

Calasantius

Ő a kegyes, szelíd szent, aki megy
És szegény, árva gyermeket keres,
Hogy a szívére vonja s gondosan
Nevelje arra, ami nagy s nemes.

Vad század véres, könnyes utain
Ő a magasba és a mélybe néz,
Magasba, hol az Isten Anyja vár
És mélybe, hol nyomor van, szenvedés.

A jó kertész ő, ki az útfelen
Meglátja a palántát s fölveszi,
A jó pásztor ő, ki az elveszett
Bárányt föllelte s enyhet ad neki.

Az árvák atyja ő, kegyes atya,
Derűs szívének fénye úgy ragyog
Túl az időkön és világokon,
Mint az egen az örök csillagok.